

LIBRIS

We know
books

ELISE KOVA

**PRINTUL
DE SPADE**

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Capitolul 1

Sora. Este singurul cuvânt rostit de Ravin pe care îl aud cu o claritate desăvârșită.

Urechile îmi țiuie. Durerea îmi ricoșează prin corp. Respir sacadat și slab.

„Închideți-o cu sora ei“, așa a decretat Ravin.

„Arina e în viață.“

Cavalerii Stellis mă țin de brațe, dar aproape că reușesc să mă smulg din strânsoarea lor de fier. Nu se așteptau să îmi mai fi rămas vreo fărâmbă de putere după bătaia încasată de la Ravin. Sinceră să fiu, nici eu nu mă așteptam. Însă menționarea faptului că sora mea e în viață trezește în mine o forță care sfidează orice așteptare.

Cei doi cavaleri Stellis își revin repede și fac un pas mai aproape, pentru a mă încolți. Deși strânsoarea lor pe brațele mele e de neclintit, se chinuie totuși să mă țină în timp ce mă zbat.

– Unde e? întreb cu voce răgușită, plină de venin.

Prințul întâi născut și moștenitorul regatului Oricalis se concentrează din nou asupra mea. Cum de n-am mai observat până acum lipsa de viață din ochii lui? Se ascundea la vedere: Arcana Majoră a Morții.

– Chiar că ești grea de cap, nu-i așa? spune el. O vei revedea curând. Te așteaptă în temnițele din Halazar. Buzele i se curbează într-un zâmbet înspăimântător. Ravin se apropie de mine și, într-o clipită, se află inconfortabil de aproape. Se apleacă în față, cu mâinile

împreunate la spate. Obrazul îi ajunge lângă al meu. Și mă voi distra atât de bine cu voi două. Mă voi asigura că vă veți auzi reciproc țipetele. Poate chiar vă voi lăsa să priviți.

Mă năpustesc din nou asupra lui. Umerii mi se zbat în strânsoarea cavalerilor Stellis. La nevoie, mi-i voi disloca pentru a ajunge la el. Sunt neînarmată – pachetul de cărți mi s-a epuizat. Însă cine are nevoie de magie când ai furie?

Ravin încearcă să se îndepărteze, însă nu se mișcă destul de rapid. Dinții mi se închid în jurul urechii lui. Am deja atât de mult sânge în gură, încât abia de simt gustul sângelui său. Se trage în spate și se prinde de rană. Scurp o bucățică din urechea lui.

O scânteie de amuzament i se aprinde în ochi.

– Înțeleg de ce te-a plăcut fratele meu, zice el pe un ton mieros care îmi stârnește greață. Ravin râde de-a dreptul de reacția mea, apoi adaugă: *Oh*, va fi distractiv să îți frâng spiritul. Duceți-o la debarcader!

Cavalerii Stellis mă scot pe ușă, călcând pe corpul Bristarei. Nu le voi permite să mă forțeze să-i pângăresc amintirea. Mă las moale în brațele lor și îmi ridic doar picioarele.

Sunt sigură că într-o zi o voi plânge – voi plânge rolul pe care l-am jucat în moartea ei. Am ales să învărt Roata Norocului, iar asta ne-a schimbat destinul. O moarte care îmi fusese menită mie a fost aruncată, în schimb, asupra ei. Dar cel mai greu de acceptat e că nu *trebuia* să se întâmple. Cartea Morții a lui Ravin nu ar fi funcționat oricum asupra mea.

Însă Roata Norocului e imprevizibilă. Schimbă soarta și e imposibil de știut cum vei sfârși. Eu am sfârșit în viață, iar Bristara, fondatoarea Clubului Celor Nenorocoși, îndrumătoarea noastră, păzitoarea noastră, a sfârșit moartă. Și toate secretele pe care le știa despre familia mea și despre organizația din care au făcut cândva parte ea și mama mea au pierit odată cu ea.

Îeșim pe aleea îngustă dintre clădirile care duc spre casa în care se afla Clubul Celor Nenorocoși. Cavalerii Stellis mă izbesc de pe rețe, imobilizându-mă de gât și încătușându-mă. De lanțul dintre

cătușe e prinsă o lesă. Gardianul trage tare de ea și mă smucește înainte ca pe un câine în lesă.

În spatele meu, Ravin iese din casă. Ține morțiș să calce și el pe spatele Bristarei și se oprește acolo în timp ce dă ordine. Furia îmi devine rece. Se uită spre mine, de parcă ar vrea să verifice dacă m-a scos din sărite, însă nu reacționez vizibil. Nu-i voi oferi satisfacția de a-mi vedea durerea.

Un cavaler Stellis iese în grabă pe ușă.

– Au închis pasajele în urma lor, raportează omul. Am putea încerca să pătrundem cu forța, dar va dura ceva timp să ne dăm seama unde anume se conectează tunelurile prin stâncă.

– Nu, șobolanii au plecat de-aici. S-au grăbit înapoi în vizuina lor. Îi vom scoate din ascunzătoare la momentul oportun. Știu persoana potrivită pentru asta. Ravin cercetează fațada casei ca pe un raft de cărți. De parcă ar avea o sută de opțiuni în față, deși știm amândoi pe care o va alege.

– Dați-i foc!

Dacă se aștepta cumva la o reacție din partea mea, nu va avea parte de vreuna nici de data asta.

Restul cavalerilor Stellis ies din casă. Ultimul dintre ei ține în mână un Rege de Bâte. „Pesemne că e puternic de poate mânui cartea supremă dintr-o suită.”

Cartea izbucnește în flăcări, preschimbându-se în cenușă între degetele lui. Omul se prăbușește, sprijinindu-se pe unul dintre tovarășii săi, epuizat după folosirea cărții. În același timp, clădirea izbucnește în flăcări.

Preț de-o clipă, rămânem cu toții locului. Presupun că Ravin mă forțează să zăbovesc – să privesc cum încă o casă se face scrum de mâna lui, lăsând în urmă doar dărâmături – doar din cruzime.

Nu își dă seama că îmi oferă, de fapt, un act de bunătate.

Ultima dată când a distrus Clubul Celor Nenorocoși, eu eram plecată. Când mă întorsesem, fusesem privată de o revenire acasă fără vreun avertisment. Asta mă lăsase cu un gol în stomac și cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

De data aceasta, privesc cum ceea ce a fost cândva casa Bristarei devine rugul ei funerar. Privesc cum clădirea care a fost și căminul meu – chiar dacă eram prea mică atunci când am locuit aici pentru a avea amintiri cu ea – arde, crapă și mocnește, doar fum și cenușă purtate de vânt.

Cerul Clubului Celor Nenorocoși s-a prăbușit. Stelele lui sunt împrăștiate și rătăcite, constelațiile care ne uneau sunt frânte. Gregor, Jura, Twino, Ren... „Oare îi voi mai vedea vreodată?”

– Spre Halazar. Ravin trece pe lângă mine, dar apoi se oprește și mă privește în ochi. Vei fi cuminte? Sau trebuie să-ți pun căluș?

Nu vreau să fiu cătuși de puțin o „fată cuminte” pentru Ravin. Mai ales când o spune în felul acela superior... Dar îmi doresc și mai puțin un căluș. Maxilarul și dinții mă dor de la bătaie, iar un căluș doar ar înrăutăți lucrurile.

– Ei bine?

Răspund strângându-mi buzele până devin o linie subțire.

– Foarte bine.

Face un semn din încheietura mâinii și oamenii mă smulg de lângă perete și mă împing ca să-l urmez pe Ravin, deși nu opun rezistență.

„Spre Halazar”, așa a spus.

„Spre sora mea” e ceea ce am auzit eu.

Da, mă voi supune, deocamdată. O voi găsi, o voi scoate de-acolo, apoi o voi ține aproape de mine...

În timp ce voi arde din temelii lumea și pe toți cei care ne-ar face rău. Casa a fost doar primul tăciune.

Cătușele grele îmi sapă în încheieturi în timp ce mășăluim pe străzile liniștite. Zăngănitul fierului amestecat cu armurile grele ale cavalerilor Stellis face ca lămpile să se aprindă la ferestre. În scurt timp, sunt privită din toate unghiurile.

„În sfârșit, deținuta ticăloasă care a evadat din Halazar a fost adusă în fața justiției”, asta cred în sinea mea că gândesc cu toții.

Ravin își repară repede hainele și rănile cu câteva cărți folosite rapid înainte de-a ieși pe strada principală, deși îi rămâne o mică creștătură pe ureche, acolo unde l-am mușcat. În afară de acel defect

minor, insesizabil pentru oricine altcineva în afară de mine, pare a fi întru totul prințul moștenitor triumfător al Oricalisului și regen-tul Orașului Eclipsei.

Îi studiez pe cavalerii Stellis în timp ce înaintăm. Unul dintre ei trebuie să fie cel care a oprit atacul lui Ravin – cel care l-a oprit pe Ravin din a mă uide, convingându-l că valorez mai mult vie. Dar nu-mi dau seama care anume. Era atât de mult haos. „Ce a spus cavalerul Stellis?” Mă chinui să-mi amintesc. Cum că așa fi utilă? Cartea mea ca Arcană Majoră? „Kaelis?”

Gândul la prințul al doilea născut mă face să mă opresc. Mintea mi se concentrează asupra unei singure amintiri arzătoare: mâinile lui Kaelis pe încheieturile mele, ținându-mă de pat. Simt fiecare atingere somptuoasă a blănii și a catifelei pe pielea mea goală în timp ce el se înalță deasupra mea, în vreme ce mă posedă necon-tenit. Îmi înăbuș durerea pricinuită de dorință, de rușine. Cum de l-am putut dori vreodată pe un fiu al clanului Oricalis? Și de ce încă îl doresc?

M-am oprit doar pentru o secundă, însă e cu o secundă prea mult. Cavalerii Stellis mă împing, iar prezentul revine cu putere. Totul mă doare. Aici nu există șoapte tandre sau atingeri ușoare. Nu e loc pentru plăcere sau dorință. Sunt mânată de ură și ținută laolaltă de ranchiună.

Cotim de pe drumul principal. O arteră secundară trece prin-tre Marșul Nebunului și Parcul Râului, chiar prin fața Clubului Căutătorilor de Soartă. M-aș fi așteptat ca toată lumea să fi plecat până acum, mai ales după ce fusesem descoperită și dispărusem.

M-am înșelat.

Felinarele pălpăie de-a lungul exteriorului. Un rând scurt de tră-suri îi așteaptă pe ultimii participanți la balul Sărbătorii Cupelor. Se opresc cu toții în clipa în care mă văd. Pe chipul lor văd teamă, o fascinație morbidă și un dispreț fățiș. Văd și câțiva ochi sclipitori și rânjete îngâmfate – probabil Clanul Lunii.

Privesc cu atenție mulțimea de oameni. Nu-l văd pe Glavstone; pesemne mă așteaptă la închisoare. Însă văd doi ochi cunoscuți: ai Sorzei. Când privirile ni se întâlnesc, ochii i se măresc. Preț de o clipă,

mă gândesc că prietena mea, la rândul ei o Arcană Majoră, mă va striga, însă ea se întoarce și un junghi de durere îmi străbate pieptul precum un As de Bâte. Probabil că e mai bine așa... Acum, sunt doar un risc pentru ea. Și, la fel ca în cazul lui Kaelis, probabil că nu o voi mai vedea niciodată.

Ajungem la debarcader și tot mai mulți ochi sunt ațintiți asupra mea în timp ce gardienii mă urcă într-o barcă mică la capătul digului. E aceeași barcă ce m-a dus la Halazar prima dată. Însă, de data asta, prințul care mă trimite acolo mi se alătură – Ravin nu lasă nimic la voia întâmplării, ci se așază în față.

În fața mea văd doar triumful lui strălucitor și închisoarea-insulă care se profilează în spatele lui precum o umbră amenințătoare pe cer. Între zidurile ei sunt închiși oamenii cei mai răi cu puțință din Oricalis. Dar și oameni nevinovați, considerați pe nedrept infractori pentru că au îndrăznit să-și folosească magia după bunul-plac în loc de cum le dictează coroana.

Eu mă număr printre cei condamnați pe nedrept. Poate că acum sunt și cea mai rea cu puțință.

Însă de data asta o voi scoate pe sora mea de acolo, vom evada și apoi voi arde lumea asta din temelii, începând cu Halazarul.

Capitolul 2

Barca mică alunecă lin peste crestele înspumate ale râului Farlum. Ochii îmi lăcrimează din pricina aerului sălcu. Putoarea insulei purulente care se ivește în față mă copleșește atât de tare, încât aproape că vărs.

Barca navighează printre digurile care adăpostesc singura intrare spre Halazar. Pe măsură ce alunecăm într-un golfuleț, o hersă mare se ivește amenințător deasupra noastră, ca o fiară care mă devorează. Ultima dată când am sosit aici a fost cu mult mai puțin fast. Acum, aproape douăzeci de gărzi flanchează docul de piatră în formă de U. În vârful unei scări late, terasate, se află două uși duble fortificate. Iar în fața acelor uși stă un om. Prima dată când am ajuns aici, nici nu s-a sinchisit să mă bage în seamă. Eram doar o altă prizonieră, ca mulți alții.

Acum, Glavstone mă așteaptă, cu ochii sclipind în lumina torțelor. Mă înfior toată când îl văd.

Cei doi cavaleri Stellis mă saltă din barcă. Nu mă opun, dar cu siguranță nici nu cooperez. Ravin coboară din barcă alături de mine și îl salută pe Glavstone strângându-i mâna cu familiaritate. Directorul închisorii Halazar abia dacă își ia ochii de la mine cât să-i arate prințului respectul cuvenit.

– Te-am asigurat că se va rezolva, nu-i așa? spune Ravin cu o oarecare mândrie în voce. Apoi adaugă cu superioritate: A fost nevoie doar de puțină răbdare.